

Abans de res, ens agradaria explicar-vos perquè som aquí, avui, davant de tots vosaltres. Podríem haver fet un comunicat de premsa i tancar l'expedient. Hagués estat molt més fàcil. Però vam decidir fer aquest acte perquè pensem que la incertesa i el desencís que envolta, en aquests moments, l'univers de l'Espanyol bé mereix que li dediquem una atenció especial. Som aquí per explicar-vos que en pensem de tot plegat, i també per demanar, una vegada més, una reflexió profunda sobre quin és l'Espanyol que tenim i quin és l'Espanyol que volem.

Quan vam presentar la nostra candidatura a la Presidència el juliol passat ja ho varem advertir: en front, la candidatura encapçalada pel Sr. Ramon Condal era el canviar per a no canviar res. A dia d'avui, encara estem esperant a que ens expliquin quin és el seu projecte de Club, més enllà de la improvisació, la manca de transparència i el qui dia passa, any empeny. El Vicepresident esportiu va emfatitzar en aquella Junta d'Accionistes que el projecte de l'Espanyol era Pochettino i Planes. I és va quedar tan "panxo". Sabem que el President Condal sempre ha dit que s'ha d'anar "pio, pio" i que no estirarem més el braç que la màniga. Fantàstic. És tot. No ens transmeten ni il·lusió, ni confiança, ni un mínim de capacitat de superació en front de unes circumstàncies difícils.

Ara, amb la temporada del primer equip acabada, i a més de la complicadíssima situació econòmica del Club de la que sembla no ens en sortim, caldria assenyalar tres eixos d'anàlisi als que li dedicarem els següents minuts. D'una banda, i pedra angular sobre la que s'assenten els demés, la mediocritat dels resultats esportius, un cop més. De l'altra, la trajectòria erràtica i fluixíssima d'aquest Consell d'Administració juntament amb l'ingent desencís que ha calat en el nostres socis i seguidors.

En cap de les darreres temporades el primer equip ha assolit la classificació final en el Campionat de Lliga que per història, país, pressupost i massa social mereix. Un aire de mediocritat i conformisme es desprèn de manera habitual tant en les actuacions dels professionals com en les declaracions dels dirigents. Els jugadors i l'equip tècnic són els responsables, òbviament, d'aquesta classificació, de l'eliminació de la Copa a mans d'un 2^aB. Però que el Vicepresident esportiu digui que està satisfet de la temporada, que el President manifesti que ha estat bona i que el Director Esportiu la qualifiqui de notable certifiquen que aquest és un Club sense ambició. A nosaltres no ens trobaran en aquest llac de misericòrdia i auto complaença. L'Espanyol no té dret a conformar-se.

Com a segon eix, la preocupant imatge que ens transmet un Consell d'Administració dividit i desorientat. No podia ser d'altra manera doncs està fet a pedaç, sense cohesió ni en les idees ni en els objectius. Encara ens han d'explicar perquè a la Junta d'Accionistes del desembre ens fan refrenar el nomenament d'un conseller, presentat pel Vicepresident esportiu com el redemptor del futbol base, i al cap de tres mesos se'l fa fora. I no ens expliquen això ni allò perquè en aquest Club parlen molts a l'hora sense dir-nos res, contribuint a que la política comunicativa sigui confosa, contradictòria i, si ens apuren, inexistente.

El penúltim capítol és el de les amenaces de ventilar en els jutjats l'assumpte de les famoses plusvàlues. No se n'adonen que l'únic que estan aconseguint és deteriorar encara més la salut de la Institució amb les seves cuites. I si entrem en el tema, entrem-hi. Creiem que és legal obtenir unes plusvàlues, però no ens sembla legítim en un Club com l'Espanyol. Uns diuen que han renunciat, els altres que no, però que no les cobraran doncs no hi ha un duro (és a dir, si hi haguessin, les cobrarien). El que és un fet objectiu és que els inversors han posat els diners només en els jugadors bons i el Club, en els dolents. Els bons s'han traspassat ràpid sense massa ingressos per al Club, i als dolents se'ls cedeix o se'ls acaba donant la baixa. Si aquests dirigents han percebut plusvàlues és la seva consciència. Nosaltres no farem sang d'això. Només direm que la dona del Cèsar a més de ser honesta, ha de semblar-ho.

I de retruc, tot l'anterior conflueix en la gran desfeta, la del desencís social. El soci, l'afecionat de l'Espanyol està perdent la il·lusió. Aquesta temporada més de 3000 socis s'han donat de baixa, i tot apunta que la xifra pot ser encara més aguda la propera. Molt lluny dels 40.000 socis que el President Condal va predir que havíem de tenir, sense cap fonament objectiu. Cornellà està perdent la màgia i la fortalesa de les que tan orgullosos ens sentíem i, un cop més en la nostra història, si no fem un gir de 180° deixarem escapar una nova oportunitat per consolidar el Club. Ens prenen per ximples. Ens diuen, cada any, que el proper serà extraordinari. Però el cert és que cada vegada sortim més calents dels cops que ens donen. L'últim, bravo, el recadet de que alguns dels principals accionistes podrien vendre's ja les seves accions a un xec. De nou, la casa de "tócame Roque", els que vendran segur i els que no, i pel mig els avals i els viatges a Dubai. En aquesta expedició per camins inexplorats no ens tindran com a companys. Que se n'assabenti tothom que nosaltres defensem un Espanyol plural i de tots. I ho farem amb totes les armes que el dret mercantil ens proporciona. Fins a les últimes conseqüències. Moltes gràcies per la seva atenció.